

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyně Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce

Mgr. Petr Polanský, IČ 40846415
se sídlem Voroněžská 144/20, 460 01 Liberec 1 – Staré Město
zastoupený Mgr. Janem Válkem, advokátem,
se sídlem Vítkova 427/16, 186 00 Praha 8

proti
žalovanému

Ministerstvo spravedlnosti
se sídlem Vyšehradská 427/16, 128 00 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 11. 2023, č. j. MPS-255/2023-ODKA-SEU/8

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 11. 2023, č. j. MSP-255/2023-ODKA-SEU/8, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 23 498 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Jana Válka, advokáta.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce je soudním exekutorem vykonávajícím činnost dle zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (dále též jen „exekuční řád“).
2. Žalobce žalobou podle ustanovení § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, napadl rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 11. 2023, č. j. MSP-255/2023-ODKA-SEU/8, jehož předmětem bylo podle ust. § 7a exekučního řádu uložení výtky žalobci (dále též jen „**napadené rozhodnutí**“). Žalobce je přesvědčen, že napadené rozhodnutí je nezákonné, jelikož při rozhodování správního orgánu došlo k porušení procesních předpisů, nesprávnému právnímu a skutkovému posouzení, narušení tradičního rozdělení dělby moci a konečně k porušení zásady subsidiarity trestního postihu.
3. Žalobce byl pověřen vedením exekucí sp. zn. 131 EX 446/12, sp. zn. 131 EX 3814/12 a sp. zn. 131 EX 7398/12 (dále též „**předmětné exekuce**“). Tyto exekuce byly vedeny pouze pro vymožení příslušenství dotčených pohledávek, kdy jistina těchto pohledávek byla již před zahájením exekučního řízení plně uhrazena, případně oprávněným povinnému v plné výši prominuta.
4. Žalobce měl za to, že došlo k naplnění zákonných předpokladů k zastavení exekuce obsažených v čl. IV bodu 18. až 24. přechodných ustanovení zákona č. 286/2021 Sb., a proto zastavil svými usneseními ze dne 29. 3. 2022, č. j. 131 EX 446/12-159, ze dne 29. 3. 2022, č. j. 131 EX 3814/12-133, a ze dne 29. 3. 2022, č. j. 131 EX 7398/12-116 předmětné exekuce (dále jen jako „**předmětná usnesení**“). Součástí předmětných usneseních byl rovněž výrok o přiznání náhrady nákladů exekuce dle čl. IV bodu 22 přechodných ustanovení, tzn. přiznání náhrady nákladů žalovanému ve výši 1.270,50 Kč. Příslušní exekuční soud tento postup aproboval, a příslušnou náhradu nákladů exekuce žalovanému v měsíci květnu roku 2022 řádně vyplatil. Celkové vyplacená částka ve vztahu k výše zmíněným exekucím činila celkem 3.811,50 Kč. Předmětná usnesení tak s ohledem na výše uvedené skutečnosti nabyla právní moci.
5. Následně ale tento soud změnil právní názor a požádal žalobce o vrácení již vyplacené náhrady nákladů exekuce, tj. částky ve výši 3.811,50 Kč. Žalovaný toto odmítnul, s odkazem na pravomocná předmětná usnesení.
6. Posléze byl dne 18. 9. 2023 přípisem č. j. MSP-255/2023-ODKA-SEU/4 dotýčný vyrozuměn žalovaný o tom, že z úřední povinnosti byl zahájen výkon státního dohledu nad jeho postupem v exekučních řízeních vedených pod sp. zn. 131 EX 446/12, 131 EX 3814/12 a 131 EX 7398/12, tj. předmětných exekučních řízeních. Z předmětného dopisu se podává, že k zastavení předmětných exekucí došlo v situaci, kdy: *„pro takový postup nebyly splněny zákonné podmínky, jelikož exekuce byly vedeny pro vymožení příslušenství pohledávky ve výši přes 1 500 Kč.“* Žalobce následně dne 27. 9. 2023 odeslal žalovanému dne 27. 9. 2023 svou reakci spolu s příslušným spisovým materiálem. Následně bylo dne 9. 11. 2023, č. j. MSP-

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

255/2023-ODKA-SEU/8 žalovanému doručeno napadené rozhodnutí, jehož obsahem bylo mj. i udělení předmětné výtky.

7. Žalobce s takovýmto vyřízením své věci nesouhlasil, pročež podal proti napadenému rozhodnutí žalobu.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

8. Žalobce se v první řadě vyjádřil k časovému sledu shora vyličených událostí, kdy je dle něj třeba připomenout, že předmětná usnesení byla žalobcem vydána v březnu roku 2022, tj. necelé 3 měsíce od nabytí účinnosti zákona č. 286/2021 Sb., který možnost zastavovat bagatelní exekuce předmětným způsobem zavedl. K zastavení předmětných exekucí totiž došlo v době, kdy k této problematice neexistovala žádná judikatura, odborná literatura, či další jiné manuály a vodítka.
9. Žalobce tak začátkem roku 2022 seznal, že exekuce vedené pouze pro vymožení příslušenství jistiny nepochybně režimu dle čl. IV bodu 18. až 24. přechodných ustanovení podléhají, a proto tento svůj názor přetavil do své rozhodovací praxe, když předmětné exekuce dle dotčených bodů přechodných ustanovení zastavil. Správnost této praxe následně konkludentně potvrdil mj. i příslušný exekuční okresní soud Brno. Z tohoto důvodu pak tato předmětná usnesení nabyla právní moci a účinnosti a jsou pro účastníky předmětných řízení závazná.
10. Jestliže je na základě těchto usnesení uloženo příslušenému exekučnímu soudu uhradit žalobci na nákladech exekuce určitou částku, je jejich úhrada ze strany příslušeného soudu po právu a bez zrušení či změny předmětného usnesení neexistuje právní důvod pro založení povinnosti žalobce předmětnou náhradu nákladů exekuce soudu vracet. V případě, že by žalobce na výzvu exekučního soudu předmětné peníze vrátil, konal by v rozporu se stále závazným a pravomocným rozhodnutím soudního exekutora.
11. Je tedy nepřijatelné, aby příslušný exekuční soud, popř. následně žalovaný žádal žalobce, aby jednal v rozporu s obsahem rozhodnutí o zastavení exekuce, které je svou povahou nutno považovat *de facto* za rozhodnutí soudního orgánu. Žalobce proto považuje za naprosto absurdní, aby byl trestán za (domnělé) pochybení příslušného exekučního soudu. Jestliže příslušný exekuční soud považoval předmětná usnesení za nesprávná, či nezákonná, měl proti těmto sám brojít. Jedná se pouze o chybu tohoto soudu, jestliže tak v příslušné lhůtě neučinil. V opačném případě je soud povinen toto rozhodnutí, resp. předmětná usnesení, respektovat.
12. Rovněž je podle žalobce nepřijatelné, aby žalovaný konstatoval věcnou nesprávnost pravomocného rozhodnutí a v důsledku zjištěné údajné nesprávnosti tohoto rozhodnutí (předmětných usnesení) potrestal žalovaného za jeho jednání učiněné v souladu právě s tímto rozhodnutím. Takovým přístupem je žalobce doslova nucen k jednání, které by bylo v přímém rozporu s dotčeným pravomocným rozhodnutím, které je dle žalobce vlastně výkonem moci soudní, byť vydané exekutorem.
13. Žalobce se s ohledem na uvedené domnívá, že nikterak nepochybil, když odmítnul příslušenému soudu vyplacené náhrady nákladů exekuce vrátit. Na tomto svém názoru setrvává zejména s ohledem na skutečnost, že zde stále existují závazná usnesení o zastavení předmětných exekucí, která příslušný exekuční soud k uhrazení nákladů exekuce zavazují

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

(když je tento nijak nenapadnul), resp. že zde neexistuje žádný jiný právní důvod odůvodňující vrácení předmětných náhrad.

14. Podle žalobce výklad příslušných přechodných ustanovení je dosud více než nejasný, když ani ze strany příslušných exekučních soudů nejsou podobné případy řešeny obdobně, ba ani jednotlivé senáty příslušných odvolacích soudů nerozhodují tyto věci identicky. Žalovaný dle něj argumentuje převážně rozhodnutím Městského soudu v Praze ze dne 31. 5. 2023, čj. 131 EX 4172/12-156, ve kterém ale podle žalobce samotný městský soud uznává, že v souvislosti s příslušnými přechodnými ustanoveními existuje vícero právních výkladů. V návaznosti na to žalobce uvádí několik rozhodnutí odvolacích soudů, které dle něj naprosto identické situace posuzují zcela odlišně od žalovaným zmíněného usnesení Městského soudu v Praze (např. usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 31. 5. 2023, č. j. 21 Co 64/2023-154 nebo usnesení Městského soudu v Praze ze dne 23. 3. 2023, čj. 69 Co 77/2023-139).
15. Žalobce v této situaci odmítá jednání žalovaného, který si pro dle jeho přesvědčení účely udělení výtky slepě vybral usnesení, které svou povahu přesně vyhovovalo zadanému účelu a již nadále nereflektovalo argumenty žalobce, které jim tento v předmětné věci předkládal.
16. Rovněž argumentace Stanoviskem ministerstva spravedlnosti, jak činí žalovaný, je naprosto nepřiléhavá, když předmětem sporu není otázka, jakým způsobem by mělo dojít k navrácení neoprávněně vyplacené náhrady nákladů exekuce, ale otázka, zda lze za bagatelní exekuce rovněž považovat takové exekuce, jejichž předmětem je vymožení pouze příslušenství jistiny, tedy zda byla žalobci předmětná odměna vyplacena oprávněně, či nikoliv. Žalobce si je vědom skutečnosti, že v případě, kdyby mu byla předmětná náhrada nákladů exekuce vyplacena neoprávněně, byl by tuto povinen příslušenému exekučnímu soudu vrátit. Ostatně toto zmínil i ve svém přípisě Okresnímu soudu Brno-venkov ze dne 27. 11. 2023. S ohledem na uvedené se však žalobce stále domnívá, že mu předmětná náhrada nákladů exekuce byla vyplacena po právu a není tedy žádného důvodu k tomu, aby byl za tuto skutečnost trestán jakoukoliv výtkou Ministerstva spravedlnosti.
17. Žalobce následně podal svůj právní výklad (teleologický, komparativní a jazykový) čl. IV, resp. bodů 18–22 přechodných ustanovení příslušného zákona, přičemž uvádí, že dle jeho přesvědčení sledoval zákonodárce cíl zastavení co největší počtu „marných“ exekucí, které byly vedeny pro bagatelní dluhy, přičemž s tímto záměrem zcela evidentně koresponduje i zastavování exekucí s nulovou jistinou, vedených toliko pro příslušenství pohledávky. Za této situace se pak domnívá, že jeho zastavení předmětných exekucí bylo v souladu s právem.
18. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno.
19. Žalovaný ve vyjádření k žalobě zdůraznil, že k zastavení bezvýsledných exekucí bez ohledu na výši vymáhané pohledávky slouží nosná úprava v § 55 odst. 7 až 13 exekučního řádu, která je dle bodu 11. přechodných ustanovení aplikována od 1. 1. 2023.
20. K námitce žalobce založené na názoru, že nezastavením exekuce by byl povinný jejím dalším vedením poškozen, neboť není přijatelné a logicky odůvodnitelné, aby povinný, který před zahájením exekuce uhradil dlužnou jistinu či kterému oprávněný dlužnou jistinu odpustil či ji z nějakého důvodu exekučně nevymáhá a vůči kterému byla exekuce vedena toliko například pro náklady nalézacího řízení, byl v horším postavení než jiný povinný, který na jistinu dále dluží bagatelní částku do 1 500 Kč, žalovaný uvádí, že podle § 2 odst. 1 exekučního řádu platí, že „*exekutor vykonává exekuční činnost nezávisle. Při výkonu exekuční činnosti je*

vázaný jen Ústavou České republiky, zákony, jinými právními předpisy a rozhodnutími soudu vydanými v řízení o výkonu rozhodnutí a exekučním řízení.“ Z uvedeného je zřejmé, že žalobci nepřísluší možnost neaplikovat konkrétní právní předpis, resp. aplikovat jej i v případech, na které tento právní předpis zjevně nedopadá, dojde-li k závěru, že není všeobecně spravedlivý.

21. Žalovaný dále uvádí, že jedním z předpokladů pro postup podle čl. IV bodu 18. až 24. přechodných ustanovení je zcela nepochybně bagatelnost vymáhané pohledávky, jejíž výše je určena maximální částkou 1 500 Kč. Není přitom rozhodné, zda je touto pohledávkou jistina, kdy se k výši jejího příslušenství nepřihlíží, či samostatně vymáhané příslušenství. Přitom v předmětných exekučních řízeních byly dle přesvědčení žalovaného vymáhány částky vyšší.
22. Pokud jde o námitky stran Stanoviska ministerstva k bagatelním exekucím, toto stanovisko vycházelo z poznatků, jež žalovaný získal ve druhé polovině roku 2022, o tom, že někteří soudní exekutoři zastavili exekuce dle právní úpravy obsažené v čl. IV bodu 18. až 24. přechodných ustanovení, přestože k tomuto postupu v řízení nebyly naplněny všechny zákonem požadované podmínky, a neoprávněně si v usnesení o zastavení exekuce přiznali paušální náhradu nákladů exekuce dle čl. IV bodu 22. přechodných ustanovení ve výši 1 270,50 Kč vč. DPH. V některých případech byla ze strany exekučních soudů podána odvolání a výrok o náhradě nákladů exekuce byl zrušen odvolacím soudem, nicméně v jiných případech byla odvolání podaná exekučními soudy odmítnuta. Z poznatků z dohledové činnosti žalovaného tak vyplynulo, že praxe soudních exekutorů nebyla jednotná. S ohledem na uvedené a rovněž na základě požadavku exekučních soudů bylo v červenci 2023 vydáno Stanovisko ministerstva k bagatelním exekucím.
23. Stanovisko ministerstva k bagatelním exekucím sice nepodává závazný výklad zákonných ustanovení, ke kterému je oprávněn pouze soud, shrnuje nicméně právní názor žalovaného jakožto dohledového orgánu, který se s přihlédnutím k okolnostem konkrétního případu tímto právním názorem řídí při výkonu dohledové činnosti podle § 7 exekučního řádu, což je ostatně explicitně uvedeno i přímo v textu samotného Stanoviska ministerstva k bagatelním exekucím.
24. Žalovaný nezpochybňuje existenci pravomocných rozhodnutí. K tomuto nicméně zdůrazňuje, že žalobce byl o názoru žalovaného na problematiku týkající se zastavení exekucí vyrozuměn již dopisem ze dne 29. 11. 2022 a současně byl vyzván k respektování závěrů v něm uvedených. Žalobce však přes upozornění žalovaného v dopisu ze dne 29. 11. 2022 nadále postupoval v přímém rozporu s upozorněním a výzvou žalovaného k respektování právní úpravy obsažené v čl. IV bodu 18. až 24. přechodných ustanovení.
25. Na podporu svého názoru žalovaný uvedl několik soudních rozhodnutí (např. usnesení Městského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2023, sp. zn. 17 Co 74/2023, usnesení Městského soudu v Praze ze dne 27. 3. 2023, č. j. 55 Co 80/2023-78, usnesení Městského soudu v Praze ze dne 27. 4. 2023, č. j. 53 Co 135/2023-165).
26. Z výše uvedených důvodů žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
27. Městský soud v Praze nejprve rozhodl o podané žalobě rozsudkem ze dne 18. 9. 2024, č.j. 8 A 145/2023-59, kterým napadené rozhodnutí Ministerstva spravedlnosti zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

28. Na základě kasační stížnosti žalovaného ve věci rozhodoval Nejvyšší správní soud, který rozsudkem ze dne 22. 5. 2025, č.j. 4 As 246/2024-43, citovaný rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.
29. Při jednání soudu dne 3. září 2025 setrvali účastníci na svých skutkových i právních stanoviscích.

III.

Posouzení žaloby

30. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 soudního řádu správního), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Jiné vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
31. Žaloba je důvodná.
32. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalované Ministerstvo spravedlnosti dne 18. 9. 2023 zahájilo u žalobce výkon státního dohledu na jeho postupem v exekučních řízeních vedených pod sp. zn. 131 EX 446/12, 2131 EX 3814/12 a 131 EX 7398/12. V oznámení žalovaný uvedl:

„Dle zjištění dohledového orgánu jste předmětné exekuce zastavil dle právní úpravy obsažené v čl. IV bodu 18. až 24. přechodných ustanovení zákona č. 286/2021 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů, věznění pozdějších předpisů, a některé další zákony (dále jen „přechodná ustanovení“) přestože pro takový postup nebyly splněny zákonné podmínky, jelikož exekuce byly vedeny pro vymožení příslušenství pohledávky ve výši přes 1500 Kč. Ze strany exekučního soudu Vám následně byla neoprávněně vyplacena náhrada nákladů exekuce ve výši 3 x 1 270,50 Kč, kterou exekučnímu soudu odmítáte vrátit.

Shora uvedený postup se jeví v rozporu se Stanoviskem Ministerstva spravedlnosti k neoprávněně požadované či neoprávněně vyplacené náhradě nákladů soudního exekutora při zastavování bagatelních exekucí dle zákona č. 286/2021 Sb., které bylo dne 28. 7. 2023 zveřejněno na webových stránkách <https://exekuce.justice.cz/metodicka-cinnost/> a je ke stažení zde.“

33. Žalobce se k tomuto oznámení obsáhle vyjádřil s tím, že podle jeho právního názoru byly v předmětných exekucích splněny všechny zákonné podmínky pro zastavení exekuce podle přechodných ustanovení exekučního řádu zavedených zákonem č. 286/2021 Sb. čl. IV, bod 18-24:
- 1) Usnesení o nařízení exekuce nabylo právní moci před více než 3 lety přede dnem nabytí účinnosti citovaného zákona.
 - 2) V řízení nebylo v posledních 3 letech před účinností zákona ničeho vymoženo.
 - 3) Oprávněný byl vyzván ke složení zálohy a tuto zálohu nesložil
 - 4) Pohledávka oprávněného nepřevyšuje částku 1500 Kč bez příslušenství.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

34. Dále žalobce uvedl, že nesouhlasí s výkladem práva, jak jej prezentuje exekuční soud a jak v opakované korespondenci k věci naznačují zaměstnanci odboru dohledu a kárné agendy ministerstva, tedy že exekuce vedené toliko pro příslušenství pohledávek by neměly být podle přechodných ustanovení exekučního řádu zavedených zákonem č. 286/2021 Sb. čl. IV, bod 18-24 zastaveny. Rovněž odmítl názor žalovaného, že mu náhrada nákladů za úkony spojené se zastavením exekuce měla být exekučním soudem vyplacena neoprávněně. Postup soudního exekutora tak nemůže být v rozporu se stanoviskem pana ministra publikovaným na stránce https://exekuce.justice.cz/wp-content/uploads/2023/07/47_2023-ODKA-ORG_4_Priloha_2_5_4_3_47_2023-ODKA-ORG_4_1_Stanovisko_ministerstva_spravedlnosti_k_neopravnene_pozadovane_c_46.pdf a není ani pochybením. Tato svá stanoviska žalobce ve vyjádření obsáhle a detailně vyargumentoval.
35. Žalovaný dne 9. 11. 2023 uložil žalobci výtku podle ust. § 7a exekučního řádu, když dospěl k závěru, že žalobce pochybil, když „... *usnesením ze dne 29. 3. 2022, č. j. 131 EX 446/12-159, usnesením ze dne 29. 3. 2022, č. j. 131 EX 3814/12-133 a usnesením ze dne 29. 3. 2022, č. j. 131 EX 7398/12-116, rozhodl o zastavení exekucí vedených k vymožení příslušenství pohledávky ve výši přes 1 500 Kč postupem dle čl. IV bodu 18. až 24. přechodných, ačkoliv pro tento postup nebyly splněny zákonem předvídané předpoklady, tj. nejednalo se o bagatelní pohledávky ve výši do 1 500 Kč.*
- Exekučnímu soudu v této souvislosti odmítáte vrátit neoprávněně vyplacenou paušální náhradu nákladů dle čl. IV bodu 22. přechodných ustanovení ve výši 3 x 1 270,50 Kč vč. DPH, tedy jste porušil povinnosti stanovené v § 2 odst. 2 exekučního řádu, čl. 5 odst. 1 Pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže soudních exekutorů a současně je Váš postup v rozporu se Stanoviskem Ministerstva spravedlnosti k neoprávněně požadované či neoprávněně vyplacené náhradě nákladů soudního exekutora při zastavování bagatelních exekucí dle zákona č. 286/2021 Sb.“*
36. K tomuto závěru žalovaný dospěl poté, kdy analyzoval usnesení Městského soudu v Praze ze dne 31. 5. 2023, č. j. 35 Co 94/2023-156, kde soud koncipoval závěr, že „...*v případě, že je v exekučním řízení od počátku vymáháno jen příslušenství (bez současného uplatnění jistiny) překračující částku 1 500,- Kč uvedenou v bodě 18 Čl. IV zák. č. 286/2021 Sb., je toto příslušenství pohledávkou oprávněného převyšující částku 1 500,- Kč uvedenou v posledně uvedeném ustanovení, zastavení exekuce tedy nebylo na místě a soudnímu exekutorovi, který takovou exekuci nedůvodně zastavil (což však odvolací soud s ohledem na omezení rozsah odvolání již nemůže zpochybnit), náhrada nákladů exekučního řízení tedy nenáleží.“*
37. Tyto závěry podle žalovaného vyplývají rovněž z usnesení Městského soudu v Praze ze dne 27. 4. 2023, č. j. 53 Co 135/2023-165 (Vaše sp. zn. 131 EX 1535/12) a usnesení téhož soudu ze dne 6. 5. 2023, č. j. 54 Co 78/2023-181 (Vaše sp. zn. 131 EX 4839/13).
38. Městský soud v Praze posoudil věc takto:
39. Podle ust. § 7 odst. 1 exekučního řádu *Státní dohled nad exekuční činností, nad činností exekutora podle § 74 odst. 1 písm. c) a § 76a, nad nakládáním se zvláštním účtem podle § 46 odst. 5 a § 75 odst. 2 a nad nakládáním s prostředky na zvláštním účtu vykonává Ministerstvo spravedlnosti (dále jen "ministerstvo"). Ministerstvo provádí státní dohled z vlastního podnětu nebo na základě písemných podnětů právnických nebo fyzických osob.*
40. Podle ust. § 7 odst. 2 exekučního řádu *Ministerstvo při výkonu státního dohledu prověřuje zákonnost postupu soudního exekutora, dodržování kancelářského řádu a plynulost a délku exekučního řízení.*

41. Podle ust. § 7a odst. 1 exekučního řádu *Drobné nedostatky v exekuční a další činnosti exekutora, drobné nedostatky v činnosti exekutorského kandidáta (dále jen „kandidát“) nebo exekutorského koncipienta (dále jen „koncipient“) nebo drobné poklesky v chování ministerstvo, Komora nebo předseda okresního soudu exekutorovi, kandidátovi nebo koncipientovi písemně vytkne.*
42. Městský soud svým dřívějším rozsudkem zrušil žalobou napadené rozhodnutí žalovaného, když dospěl k závěru, že žalovaný není oprávněn autoritativně konstatovat případnou nesprávnost, resp. nezákonnost rozhodnutí soudního exekutora. To je přípustné jen formou soudního přezkumu, takže pokud žalobce jako soudní exekutor rozhodl o zastavení exekucí ve věcech vedených jeho exekutorským úřadem, pak je třeba mít za to, že jeho pravomocná usnesení o zastavení řízení v těchto věcech jsou věcně správná, zákonná a závazná pro všechny, jimž jsou adresována. Napadené rozhodnutí o udělení výtky žalobci tudíž porušuje princip legality postupu a že výtka představuje zásah do rozhodovací sféry žalobce jako soudního exekutora, jelikož exekuční řád nedává žalovanému pravomoc k tomu, aby v rámci výkonu státního dohledu sám přezkoumával rozhodnutí vydaná soudními exekutory a závazně určoval, které z nich podle jeho názoru bylo vydáno v rozporu se zákonem.
43. Nejvyšší správní soud tento právní závěr městského soud odmítl, když v rozsudku č.j. 4 As 246/2024-43 konstatoval, že

[34] Správný a logický je ovšem závěr stěžovatele, že dohled nad zákonností rozhodovací činnosti soudních exekutorů nemůže být z pravomoci stěžovatele jakožto dohledového orgánu zcela vyloučen, neboť je nedílnou a klíčovou součástí exekuční činnosti, nad kterou stěžovatel vykonává dohled podle § 7 odst. 1 exekučního řádu. Stěžovatel je oprávněn prověřovat zákonnost postupu soudního exekutora (§ 7 odst. 2 exekučního řádu) a je oprávněn uložit exekutorovi výtku podle § 7a odst. 1 téhož zákona. Nejvyšší správní soud proto souhlasí se stěžovatelem, že nelze obecně konstatovat, že uložení výtky za pochybení v rámci rozhodovací činnosti je nepřípustným zásahem do činnosti exekutora. Uložení výtky žalobci tedy stěžovatel nepřekročil zákonné limity a garance omezující ingerenci moci výkonné do sféry výkonu soudní moci, nýbrž realizoval státní dohled nad činností exekutora (žalobce), k čemuž stěžovatele opravňuje exekuční řád. Pochybení exekutora při rozhodovací činnosti vskutku může spočívat v excesu spočívajícím např. ve zjevném rozporu s relevantní právní úpravou či ustálenou judikaturou, jehož intenzita však vzhledem k okolnostem neodůvodňuje podání kárného návrhu, jak uvádí stěžovatel v kasační stížnosti. Stěžovatel je tudíž oprávněn v rámci dozoru hodnotit pochybení exekutorů při rozhodovací činnosti z toho hlediska, zda je natolik závažné, že je na místě na něj reagovat kárným opatřením. Uložení výtky exekutorovi za pochybení v rámci rozhodovací činnosti tudíž vskutku nemůže být systémově vyloučeno, jak uvádí stěžovatel v bodu 29 kasační stížnosti. Stěžovatel má pravdu také v tom, že jím zmíněná rozhodovací praxe potvrzuje závěr, že rozhodovací činnost je součástí činnosti soudního exekutora. ...

[39] Výtka uložená stěžovatelem soudnímu exekutorovi představuje rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. a podléhá soudnímu přezkumu (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 10. 7. 2018, č.j. 9 As 79/2016-41, č. 3779/2018 Sb. NSS). V rámci soudního přezkumu se soud k námitce uplatněné soudním exekutorem v žalobě může zabývat také tím, zda výtkou došlo k nepřípustnému zásahu ve vztahu k ochraně právního názoru soudního exekutora, resp. k narušení dělby moci ve státě. Stěžovatel tudíž má pravdu, že ochrana nezávislosti rozhodování je dostatečně zajištěna možností soudního přezkumu výtky správními soudy. Logický a správný je také závěr stěžovatele, že pokud lze exekutora potrestat v rámci kárného řízení za pochybení spočívající v rozhodovací činnosti, je také možné mu méně závažné nedostatky spočívající v nezákonné

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

rozhodovací činnosti vytknout, tedy přijmout vůči exekutorovi opatření mírnější povahy. Ostatně také v již citovaném rozsudku č. j. 2 As 368/2020–49 Nejvyšší správní soud v bodu 56 uvedl, že uplatnění výtky bude připadat v úvahu v případech, kdy pochybení soudce bude na jednu stranu typově blízké kárnému provinění ve smyslu kárné judikatury, na druhou stranu však nebude dosahovat intenzity potřebné pro postih kárným opatřením.“

44. Nejvyšší správní soud tedy uzavřel, že „neobstojí závěr městského soudu, že rozhodovací činnost soudních exekutorů je vyňata z rámce dohledu vykonávaného stěžovatelem, neboť se jedná o rozhodnutí orgánu veřejné moci, která je nutno považovat za správná a zákonná, dokud není předepsaným autoritativním způsobem stanoveno jinak a která mohou být přezkoumána toliko exekučními a odvolacími soudy.“
45. Městský soud v Praze, vázán právními závěry Nejvyššího správního soudu, posoudil věc takto:
46. Soud se nejprve zabýval žalobními námitkami v části V. žaloby.
47. Pod bodem V. a) žalobce trval na závaznosti předmětných usnesení s tím, že nebyla-li napadena oprávněným prostředkem, musí na nich exekutor trvat a nemůže tedy jednat v rozporu s nimi; neexistuje právní důvod pro založení povinnosti žalobce předmětnou náhradu nákladů exekuce soudu vracet.
48. Pod bodem V. b) žalobce namítal, že napadení rozhodnutí představuje nepřípustné narušení dělby moci, neboť soudní exekutor postupuje při rozhodování obdobně podle OSŘ a činí tak úkony, které v řízení o výkon rozhodnutí přísluší soudu prvního stupně. Jestliže je exekuční řízení považováno za jeden z typů soudního řízení a předmětnými usneseními došlo ke skončení právě exekučního řízení, je nutno taková usnesení, byť vydaná soudním exekutorem, považovat za výkon moci soudní. Je proto naprosto nepřijatelné, aby Ministerstvo spravedlnosti konstatovalo věcnou nesprávnost pravomocného rozhodnutí a v důsledku zjištěné údajné nesprávnosti tohoto rozhodnutí (předmětných usnesení) trestalo žalobce za jeho jednání učiněné v souladu právě s tímto rozhodnutím.
49. Pod bodem V. c) žaloby pak žalobce oba předchozí žalobní body shrnul.
50. Takto koncipovaným žalobním námitkám městský soud nevyhověl, a to s odkazem právě na závěry Nejvyššího správního soudu v jeho rozsudku č.j. 4 As 246/2024-43.
51. Obecně nutno konstatovat, že žalovaný je oprávněn v rámci dohledu vykonávaného nad činností exekutorů oprávněn prověřovat zákonnost postupu soudního exekutora (§ 7 odst. 2 exekučního řádu) a je oprávněn uložit exekutorovi výtku podle § 7a odst. 1 téhož zákona. Nelze tedy obecně konstatovat, že uložení výtky za pochybení v rámci rozhodovací činnosti je nepřípustným zásahem do činnosti exekutora. Uložení výtky žalobci žalovaný nepřekročil zákonné limity a garance omezující ingerenci moci výkonné do sféry výkonu soudní moci, nýbrž realizoval státní dohled nad činností exekutora (žalobce), k čemuž jej opravňuje exekuční řád. K tomu, aby si žalovaný učinil závěr o tom, že rozhodnutí vydaná exekutorem jsou nesprávná, není třeba, aby byla před tím napadena oprávněnými prostředky, resp. aby byla na jejich základě změněna či zrušena.
52. V podrobnostech stran vypořádání těchto žalobních bodů městský soud odkazuje na citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 4 As 246/2024-43, jmenovitě na jeho odstavce 33 až 41, kde Nejvyšší správní soud své závěry podrobně vyložil a odůvodnil.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

53. S odkazem na tutéž argumentaci pak městský soud neshledal důvodnými ani námitky vyjádřené pod bodem VI. písm. d), resp. písm. e) žaloby.
54. Pod písm. d) žalobce uvedl, že předmětná výtky je fakticky trestem za neuposlechnutí pokynu příslušného exekučního soudu, tj. Okresního soudu Brno-venkov, k navrácení vyplacených nákladů, ačkoliv exekuční soud nebyl k takovému jednání zákonem nijak zmocněn. Samotná výtku Ministerstva spravedlnosti je pak fakticky jakýmsi trest za nerespektování zákonem nepodloženého požadavku exekučního soudu na vrácení peněžních prostředků navzdory existenci pravomocného rozhodnutí.
55. Pod písm. e) pak žalobce s ohledem na faktické důsledky výtky zdůraznil, že již samotným udělením předmětné výtky došlo k zásahu orgánu moci výkoné proti osobě podílející se na výkonu moci soudní, což samo osobě představuje riziko zásahů do principu dělby moci a i do nezávislosti soudů podle Ústavy České republiky. Následný pokyn exekučního soudu opřený toliko o předmětnou výtku je pak dle žalobce za onen zásah do principu dělby moci nutno jednoznačně považovat.
56. K oběma žalobním bodům soud uvádí, že předmětná výtka má povahu jisté sankce, byť mírnější povahy a s účelem spíše preventivním, než represivním, nicméně že k udělení takové výtky má žalovaný kompetenci a pravomoc. To vyplývá z jeho zákonného oprávnění vykonávat dozor nad činností soudních exekutorů. O neústavní zásah do výkonu jiné veřejné moci zde nejde a ochrana exekutora před nedůvodnými či nezákonnými opatřeními ze strany žalovaného je pak zajištěna prostředky správního soudnictví, jak vyložil Nejvyšší správní soud v rozsudku č.j. 4 As 246/2024-43.
57. Dále se městský soud věnoval ostatním žalobním námitkám v části VI. žaloby, a to konkrétně pod písm. a), kde žalobce namítl, že výklad přechodných ustanovení zákona č. 286/2021 Sb. je do dnešních dnů více než nejasný, když ani ze strany exekučních soudů nejsou podobné případy řešeny obdobně, ba ani jednotlivé senáty příslušných odvolacích soudů nerozhodují tyto věci identicky.
58. Žalobce poukázal na to, že Ministerstvo spravedlnosti v napadeném rozhodnutí argumentuje převážně rozhodnutím Městského soudu v Praze ze dne 31. 5. 2023, čj. 131 EX 4172/12-156. Tam uvedený právní názor představuje nicméně pouze jeden z úhlů pohledů, které dovolací soudy v těchto věcech zastávají. Navíc samotný městský soud v tomto rozhodnutí uznává, že v souvislosti s příslušnými přechodnými ustanoveními existuje vícero právních výkladů („... odvolací soud konstatuje, že na půdě zdejšího odvolacího soudu zcela dominuje opačná judikatura...“).
59. Proto žalobce poukázal na několik rozhodnutí odvolacích soudů, které naprosto identické situace posuzují zcela odlišně - usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 31. 5. 2023, čj. 21 Co 64/2023-154, usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 26. 4. 2023 čj. 30 Co 5/2023-154, usnesení Městského soudu v Praze ze dne 23. 3. 2023, čj. 69 Co 77/2023-139 a usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne, čj. 95 Co 143/2023-151.
60. Pod bodem VI. písm. b) žaloby pak žalobce uvedl, že pokud se v průběhu řízení Ministerstvo spravedlnosti odvolávalo na Stanovisko ministra spravedlnosti k neoprávněně požadované či neoprávněně vyplacené náhradě nákladů exekuce při zastavování bagatelních exekucí dle zákona č. 286/2021 Sb. (dále jen jako „stanovisko“), pak je tato argumentace nepřiléhavá, když předmětem sporu není otázka, jakým způsobem by mělo dojít k navrácení

neoprávněně vyplacené náhrady nákladů exekuce, ale otázka, zda lze za bagatelní exekuce rovněž považovat takové exekuce, jejichž předmětem je vymožení pouze příslušenství jistiny, tzn. zda byla žalobci předmětná odměna vyplacena oprávněně, či nikoliv. Navíc předmětné stanovisko nepředstavuje právně závazný pramen práva.

61. Pod bodem VI. písm. c) žaloby pak žalobce uvedl, že v předmětných exekučních řízeních bylo vymáháno toliko příslušenství pohledávky oprávněného – náklady nalézacího řízení, když oprávněný od vymáhání samotné jistiny přiznané exekučním titulem ve výši bagatelní či jí blízké upustil. Náklady nalézacího řízení (ani další případné příslušenství) se však dle žádného ustanovení zákona nestávají jistinou, ani se za tuto nepovažují.
62. K těmto žalobním bodům soud souhrnně uvádí, že je shledal důvodnými.
63. Aniž by bylo nutno zabývat se rozbořem smyslu a účel ustanovení článku IV bodu 18. až 24 přechodných ustanovení zákona č. 286/2021 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů, je dostatečně zřejmé, že v době, kdy žalobce vydal předmětná tři usnesení, jež jsou mu žalovaným vytýkána, tedy dne 29. 3. 2022, neexistovala ustálená a jednotná judikatorní praxe.
64. Jak je zřejmé z usnesení krajských soudů, jimiž žalobce v žalobě argumentoval a jejichž obsah byl při jednání soudu dne 3. 9. 2025 k důkazu konstatován, ještě v březnu až září roku 2023 rozhodovaly různé krajské soudy v obdobných věcech zcela odlišně, než jak rozhodl Městský soud v Praze ve věci č.j. 131 EX 4172/12-156, na kterou odkazoval žalovaný.
65. Tedy ani v době, kdy žalovaný rozhodl o uložení výtky, neexistovala shoda v rozhodovací činnosti krajských soudů stran sporné otázky, a tím méně ovšem mohla být dána v době, kdy žalobce vydal usnesení, jež jsou mu žalovaným vytýkána, tedy v březnu roku 2022.
66. Z usnesení krajských soudů, která byla konstatována při jednání soudu dne 3. 9. 2025, pak plyne, že podle jejich názoru zákon rozlišuje mezi „*pohledávkou*“ a „*příslušenstvím pohledávky*“, přičemž pohledávkou je míněna jistina, tedy základní majetkový nárok věřitele; náklady nalézacího řízení jsou pak příslušenstvím pohledávky, nikoliv pohledávkou. Byla-li v rozhodovaných věcech vedena exekuce pouze pro náklady řízení – tedy nikoliv pro jistinu, bylo na místě na takovou exekuci vztáhnout příslušný režim zákona vedoucí k zastavení exekuce.
67. Městský soud v této věci zdůrazňuje, že se nezabýval smyslem a účelem ustanovení článku IV bodu 18. až 24 přechodných ustanovení zákona č. 286/2021 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů, tak jak na ně poukazoval žalobce v bodě IV. žaloby, ale za relevantní považoval právě to, že v době rozhodování žalobce o zastavení exekucí v březnu 2022 neexistovala jednotná rozhodovací praxe krajských soudů, která by případně mohla být více či méně závazná pro postup exekutorů, byť alespoň vahou své argumentace.
68. Jestliže tedy žalobce vydal tři vytýkaná usnesení o zastavení exekucí v březnu 2022, nemohl tím porušit ustálenou a obecně respektovanou rozhodovací praxi v takových věcech, neboť taková praxe dosud nebyla. Bez ohledu na to, zda jeho usnesení mohla být věcně či právně nesprávná, za stavu věci, který byl v roce 2022 – a konec konců ještě i o rok později – nebyl jeho postup excesivní či svévolný.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

69. Obdobný závěr je nutno učinit i ohledně argumentu žalovaného ve výtce, že žalobce byl na nesprávnost svého postupu žalovaným upozorněn a vyzván k respektování závěrů uvedených v dopise ze dne 29. 11. 2022, č.j. MSP-251/2022-ODKA-SEU/8.
70. I zde nezbyváá než poukázat na časovou souslednost, kdy zmíněný dopis je datován až sedm měsíců poté, kdy žalobce rozhodl o zastavení předmětných tří exekucí. Jen obtížně lze žalobce v této souvislosti vinit z toho, že pokyny či doporučení vyjádřené v tomto dopise nerespektoval v březnu roku 2022 a klást mu to k tíži.
71. Rovněž tak je podle názoru soudu bezpodstatné odkazovat na obsah Stanoviska ministra spravedlnosti k neoprávněně požadované či neoprávněně vyplacené náhradě nákladů exekuce při zastavování bagatelních exekucí dle zákona č. 286/2021 Sb. Tento dokument byl žalovaným uveřejněn dne 28. 7. 2023, tedy až rok a čtyři měsíce poté, kdy žalobce rozhodl o zastavení předmětných tří exekucí. Je tedy naprosto vyloučeno, aby žalobci bylo vytýkáno nerespektování tohoto Stanoviska ve vztahu k rozhodovací činnosti, kterou v březnu roku 2022.
72. Pod bodem VI. písm. c) žaloby poukázal žalobce na to, že v předmětných exekučních řízeních bylo vymáháno toliko příslušenství pohledávky oprávněného – náklady nalézacího řízení, když oprávněný od vymáhání samotné jistiny přiznané exekučním titulem ve výši bagatelní či jí blízké upustil. Náklady nalézacího řízení (ani další případné příslušenství) se však dle žádného ustanovení zákona nestávají jistinou, ani se za tuto nepovažují.
73. Pro úplnost soud k žalobnímu bodu ad VI. písm. c) uvádí, že pro účely rozhodnutí o aktuální žalobě nepovažoval za nezbytné provádět vlastní výklad ustanovení článku IV bodu 18. až 24 přechodných ustanovení zákona č. 286/2021 Sb., se zvláštním přihlédnutím k otázce, zda zákon skutečně rozlišuje mezi „*pohledávkou*“ a „*příslušenstvím pohledávky*“, a zde tedy pohledávkou je míněna právě jen jistina (základní majetkový nárok věřitele), zatímco náklady nalézacího řízení jsou pouze příslušenstvím pohledávky, nebo nikoliv. Jak je vyloženo výše, v této otázce existovala v době, kdy žalobce rozhodl o zastavení předmětných tří exekucí, resp. ještě v okamžiku, kdy žalovaný ukládal žalobci výtku, rozdílná judikatorní praxe u příslušných krajských soudů, a tento rozpor nelze překonat jinak, než rozhodovací činností jim instančně nadřízeného soudu.
74. Totéž nutno konstatovat ohledně žalobních námitek v části VII. žaloby, kde se žalobce věnoval teleologickému, komparativnímu a jazykovému výkladu přechodných ustanovení zákona č. 286/2021 Sb.
75. Souhrnně uzavřeno, městský soud v aktuálně rozhodované věci nemohl provést přezkum žalobcova postupu v exekučních řízeních vedených pod sp. zn. 131 EX 446/12, 2131 EX 3814/12 a 131 EX 7398/12, a rozhodovat o tom, zda žalobce postupoval v souladu se zákonem nebo nikoliv, když exekuce v těchto věcech svými usneseními zastavil, a zda následně byl nebo nebyl oprávněn požadovat náhradu nákladů exekuce. Takovou působnost a pravomoc soud při rozhodování o žalobě podle ust. § 65 a násl. soudního řádu správního nemá a je proto vyloučeno, aby se zabýval výkladem přechodných ustanovení zákona č. 286/2021 Sb.
76. To ostatně pro posouzení důvodnosti žaloby nebylo s ohledem na žalobní námitky a na obsah odůvodnění napadeného rozhodnutí ani nezbytné. Soud zaměřil pouze a právě na posouzení toho, zda ke dni 29. 3. 2022, kdy žalobce rozhodl o zastavení tří exekucí pod sp. zn. 131 EX 446/12, sp. zn. 131 EX 3814/12 a sp. zn. 131 EX 7398/12, existovala dostatečně

ustálená a jednotná rozhodovací praxe soudních exekutorů, resp. jim instančně nadřazených krajských soudů, ze které by vyplývalo, že nelze zastavit exekuci, vedenou k vymáhání pouze příslušenství pohledávky ve výši přes 1500 Kč.

77. Pokud by taková ustálená a obecně respektovaná judikatorní praxe existovala, a žalobce by bez vážného důvodu rozhodoval od ní odlišně, přicházelo by v úvahu, aby mu žalovaný takový nesprávný vytkl. Jak je však vyloženo výše, v rozhodované věci nebyla prokázána existence takového stavu.
78. Žalovaný svou výtku odůvodnil odkazem na konkrétní rozhodnutí Městského soudu v Praze, které je vskutku založeno na právním názoru odlišném od žalobce. Toto rozhodnutí však bylo vydáno až dne 31. 5. 2023, tedy více než rok poté, kdy žalobce zastavil exekuce ve věcech pod sp. zn. 131 EX 446/12, sp. zn. 131 EX 3814/12 a sp. zn. 131 EX 7398/12. Navíc sám žalovaný v napadeném rozhodnutí citoval z tohoto usnesení, kde městský soud přiznává nejednotnost v rozhodování exekučních soudů, což je zřejmé z vyjádření, že u „... *odvolacího soudu zcela dominuje opačná judikatura, podle které ... náhrada nákladů exekučního řízení tedy nenáleží.*“ Již z tohoto vyjádření je nepochybné, že v soudní praxi existovala v předmětné době nejednotnost, kdy některé exekuční soudy měly za to, že soudní exekutor v případě vymáhání jen příslušenství překračující částku 1500 Kč exekuci zastaví, načež mu náleží náhrada nákladů exekučního řízení, zatímco jiné krajské soudy za stejných okolností takový postup odmítaly.
79. Rovněž tak žalovaným odkazované Stanoviska ministra spravedlnosti k neoprávněně požadované či neoprávněně vyplacené náhradě nákladů exekuce při zastavování bagatelních exekucí dle zákona č. 286/2021 Sb. pochází z doby až po zastavení žalobcem vedených exekucí.
80. Totéž se konečně týká i závěrů uvedených v dopise žalovaného žalobci ze dne 29. 11. 2022, č.j. MSP-251/2022-ODKA-SEU/8. I ten byl očividně zaslán až po zastavení předmětných exekucí.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

81. Městský soud v Praze tedy po přezkoumání věci dospěl k závěru, že žaloba byla podána v podstatné míře důvodně, neboť žalobcův postup při zastavení exekucí ve věcech pod sp. zn. 131 EX 446/12, sp. zn. 131 EX 3814/12 a sp. zn. 131 EX 7398/12 nepředstavoval exces nebo svévoli, nerespektující jasný a nerozporný výklad a aplikaci přechodných ustanovení zákona č. 286/2021 Sb. V době, kdy žalobce jako soudní exekutor tyto exekuce zastavil, v těchto věcech však neexistovala ustálená a obecně přijímaná judikatorní praxe, resp. jak vyloženo výše, neexistovala ještě ani v době, kdy žalovaný uložil žalobci výtku. Nelze tedy žalobci vytýkat, že svým postupem pochybil, neboť se nejednalo o nedostatek v exekuční a další činnosti exekutora, a to ani drobný.
82. Soud proto napadené rozhodnutí soud zrušil podle ust. § 78 odst. 1 soudního řádu správního, a věc vrátil podle ust. § 78 odst. 4 soudního řádu správního žalovanému k dalšímu řízení.
83. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce měl ve věci úspěch a jeho náklady řízení sestávají jednak ze

zaplaceného soudního poplatku z podané žaloby ve výši 3000 Kč, jednak z odměny advokátovi za dva úkony právní služby po 3100 Kč (převzetí věci a podání žaloby), a ze související náhrady hotových výdajů po 300,- Kč podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění do 31. 12. 2024, a konečně za dva úkony právní služby za dva úkony po 4620 Kč (vyjádření ke kasační stížnosti a účast u jednání soudu) a ze související náhrady hotových výdajů po 450 Kč podle advokátního tarifu ve znění od 1. 1. 2025, to vše zvýšené o sazbu daně z přidané hodnoty. Náhradu v celkové výši 23 498 Kč je žalovaný povinen zaplatit žalobci do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce JUDr. Jana Válka, advokáta.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 3. září 2025

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.